

Olin 8 kun se tapahtui. Kaikki väittivät häntä vain kuvitelluksi. Olin aina ollut varma, että hän oli muutakin. Hän seuraa minua, enkä pääse hänestä irti. Oli toukokuun 12 päivä 2003. Oli kaunis aamu, heräsin kun äiti huusi, että oli ruoka aika. Olin innoissani, sillä täyttäisin pian kahdeksan. Huomenna olisi mahtavat juhlat johon kutsuin kaikki luokkani tytöt. Nousin sängystä ja muistin eilisen kesken jääneen leikin herra tassun kanssa. Menin pöytäni ääreen ja kustin herra tassua teekutsuille. Hän oli ihminen jolla oli koiran tassu, todella pörröiset ruakeat hiukset ja iho oli valkea kuin ensilumi. Hän ilmestyi penkille ja sanoi olevansa kiitollinen kutsusta. "Herra tassu minulla on huomenna syntymäpäiväjuhlat haluatko tulla vieraakseni?", katsoin suoraan hänen kirkkaan keltaisiin silmiin. "Tietenkin tulen lempi ysäväni juhliin", tassu vastasi hänen matalalla ja vähän hassun kuuloisella äänellä. Sanoin meneväni syömään aamupalaa, juoksin portaat nopeasti alas. Äiti oli keittiössä, hänellä oli yhtä vaalea tukka kuin minulla ja vihreät silmät. Äiti katsoi minua hetken ja kysyi "Sindy, Leikitkö taas Herra tassun kanssa?". Äiti näytti huolestuneelta. Katsoin häntä hetken ihmeissäni. Sanoin herra tassun olevan minun paras ystäväni. Äiti katsoi isään päin nyt isäkin näytti huolestuneelta. Isällä oli lyhyet, vaaleanruskeat hiukset ja siniset silmät niin kuin minullakin. "Etkö voisi hankkia aitoja ystäviä?" Katsoin molempia vuorotellen mietin, että oliko jokin vialla. "Tassu on aito!", sanoin ja menin syömään muroja. Äiti ja isä jutteli vakakavan näköisinä olohuoneessa. Minusta alkoi tuntua, että he eivät pitäneet Tassusta. Kun sain syötyä menin innoissani Tassun luokse. Etsin häntä hetken kunnes hän ilmestyi sängylleni. "Vanhempasi näyttivät huolestuneilta", tassu sanoi. Katsoin häntä hetken ihmetellen ja kysyin "Miten sinä sen tiedät". Tassu naurahti "minähän lupasin etten jätä sinua yksin, olen aina kanssasi, olen osa sinua." En vielä silloin ymmärtänyt mitä hän sillä tarkoitti. Sanoin: "En halua koskaan menettää sinua tassu, olet paras ystäväni". Kuulin äitini tulevan huoneeseeni, hän avasi oven ja katsoi minua. "Mitä sinä täällä teet?", kysyin äidiltä. "Tulin vain varmistamaan, että...", tuli hetken hiljaisuus, äiti epäröi hetken ja jatkoi: "Että mitä sinä teet." Naurahdin ja vastasin: "leikin tietysti Herra tassun kanssa!" Äiti lähti valmistelemaan synttäreitäni ja minä menin jatkamaan teekutsujani tassun kanssa.. Kun ilta viimein tuli menin innoissani nukkumaan. Isä antoi iltasuukon ja lähti.. Kaikkibpimeni hetkeksi, näin kouluni pihan. aikki leikki iloisina. Menin ystäväni luokse ja tervehdin heitä, kuitenkin kukaan ei vastannut. Aivan kuin he eivät näkisi minua. Kukaan ei tuntenut minua, en ollut mitään. Rupesin vajoamaan maahan, kaikki pimeni. Se oli painajainen, äiti oli vierelläni ja halasi minua. Hän ja Isä toivotti minulle hyvää syntymäpäivää. Isä antoi pienen paketin. Katsoin sitä "Kiitos, saanko avata sen?". Äiti ja isä katsoivat toisiaan "Kyllä, mutta pidä siitä huolta", äiti sanoi. Avasin sen, siellä oli koru, siinä oli sydän jonka sai avattua. Sydämessä oli minusta, äitistä ja isästä kuva. Laitoin sen kaulaani, ja halusin vanhempiani. Menin innoissani alakertaan. Siellä oli kaikki täydellistä, kauniit synttäri koristeet ja lempi herkkuni, menin sohvalle odottamaan vieraita. Autoja alkoi tulemaan pihaan. Ajattelin, että tästä tulisi maailman paras päivä. Sain paljon lahjoja, ja tunsin viimein kuuluvani joukkoon. Oli kakun aika, kaikki jouksivat pöytään ihastelemaan herkkuja. Sitten luokan suosituin tyttö, Emma kysyi: "Miksi täällä on yksi tyhjä paikka?" Katsoin häntä ihmeissäni. "Ei se ole tyhjä!", kaikki katsoi minua ihmetellen, jatkoin: "Se on Herra tassun paikka!" Jotkut nauroivat. "Herra tassu? Ai niinku joku koira?", Emman paras kaveri Jemina kysyi nauraen. Katsoin kaikkia hämmentyneenä. "Ei, hän ei ole koira vaan ihminen! Minun paras kaverini!", huusin kovempaa kuin ajattelin. Tassu katsoi minua leveä hymy kasvoillaan. Hän ei ollut koskaan näyttänyt siltä. Se oli jotain uutta ja vähän pelottavaa. Kaikki nauroivat, suutuin ja otin posliinilautasen käteeni ja heitin sen Jeminaa päähän. Jeminan päästä alkoi vuotaa verta, hän rupesi itkemään. Äiti ryntäsi paikalle ja järkyttyi näkemästään. Oli hiljaista, kaikki katsoivat minua ja Jeminaa vuorotellen. Järkytyin itsekkin, hetken miettimisen

jälkeen juoksin huoneeseeni, en tajunnut mikä minuun meni. Yhtä-äkkiä tassu ilmestyi vierelleni, hänellä oli se sama leveä hymy kasvoillaan edelleen. "Sinut viedään pois", tassu sanoi. Kuulin ambulanssin tulevan, katsoin tassua "Ei, en halua lähteä!" Minua pelotti. "aikasi loppuu pian", tassu sanoi todella häiriintyneellä äänellä. Aloin kuulemaan askeleita. Otin teekupin pöydältäni. Ovi aukesi "Sindy ei mitään hätää, tule tänne", se oli isä. Laitoin teekupin taskuuni. Hän nosti minut syliinsä. Yritin rimpuilla pois. Isä kantoi minut setäni autoon Vanhempani juttelivat setäni kanssa huolissaan. Herra tassu ilmestyi autoon, katsoin tassua vihaisesti "Tämä kaikki on sinun syytäsi!" Tassu katsoi minua takaisin "Minun? Tämä oli niiden tyttöjen syytä! Ihmisten syytä.." muiden syytä, Ajattelin. "Tarkoitatko, että minun pitäisi kostaa heille?" Herra tassun ilme oli nyt häiriintyneen näköinen, koston himoinen. "Kyllä!", Herra Tassu sanoi. "Miten minä muka kostaisin sen heille?", Kysyi epäröiden. Tassun hymy leveni hän näytti hiukan pelottavalta, mutta pidin siitä. "Tietenkin tapat heidät!", Tassu naurahti. Mietin hetken ehdotusta. Aloin pitämään ajatuksesta. "Teen sen, tapan heidät kaikki!", Sanoin häiriintyneesti. Tassu rupesi nauramaan ja sanoi: "hyvä". Setäni tuli autoon. Hän ajoi jonkun matkaa, mutta pysähtyi tankkaamaan. Hyppäsin autosta salaa, kuitenkin setäni huomasi sen ja otti minut syliinsä. "Minne viet minut!?" Kysyin häneltä peloissani. "Se ei ole nyt tärkeintä" Muistin teekupin, jonka laitoin taskuuni. Otin sen ja löin setääni päähän sillä. Pääsin irti ja juoksin karkuun. Se tuntui oikealta, pitäisi vain tappaa kaikki, jotka ovat tiellä, niin kaikki palaisi ennalleen, voisin olla taas perheeni ja Tassun kanssa. Juoksin kotiin, ulkona oli kylmä, onneksi matka oli lyhyt. Pääsin kotiin, näin äitin juoksevan minun luokseni, hän oli huolissaan. "Sindy, mitä sinä täällä teet?", äiti kysyi paniikissa. Katsoin häntä häiriintyneellä ilmeellä. "Tulin tänne, että voisin kostaa", siinä vaiheessa äitini ymmärsi, etten ollut kunnossa. Äitin ilme oli jätettyntyt, pian isäkin juoksi hädissään paikalle. "Onko jokin vialla?", kysyin surullisena. Äiti otti puhelimensa esille ja soitti jollekin. Taasu ilmestyi vierelleni, "sinun on pakko estää tuo puhelu!", Tassu huusi hätäntyneenä. Ei, en voinut tehdä mitään vanhemmilleni! "Mitä sinä odotat Sindy? Tapa!", Rakastin liikaa vanhempiani edes tassu ei voisi vaikuttaa minuun. "Äh.. Teen sen itse!", Tassu sanoi turhaantuneena. Tuntui oudolta. Kaikki pimeni, sitten.. Näin äitini, hänellä oli tyhjä ilme kasvoillaan. Sitten, kädessäni oli jotain, se oli puukko. Äiti kaatui maahan, "Näin se hoidetaan", Tassu sanoi. Olinko minä tappanut äitini, ajattelin. Äiti vuosi verta, ihan kuin häntä olisi hakattu puukolla vatsaan, ei vain kerran, ainakin kymmeniä kertoja. pudotin puukon alas, isä juoksi luokseni, hän oli vihainen. Vihaisempi, järkyttyneempi ja peloikkaampi kuin koskaan. "Mitä helvettiä olet tehnyt?!", Isä huusi kovempaa kuin koskaan.. En vielääkään ymmärtänyt, en minä ollu tehnyt mitään. Silloin päässäni nakshti, yhtä-äkkiä näin maailman eritavalla, katsoin isääni, hän ei ollut enään rakas, ainut asia mitä muistin, oli kosto. Oli kostettava kaikille, Herra Tassua ei näkynyt missään, hän oli ollut oikeassa. Elämässä tärkein ei ollut rakkaus, ei enään, kosto ja tappaminen oli ainoat ajatukset, otin puukon maasta. Isä oli kauhuissaan, löin häntä puukolla ensin käteen. Isä huusi ja itki, hän vuosi paljon verta, löin uudestaan, tälläkertaa vatsaan. Viilsin hänen mahansa auki. Isä kaatu maahan, verta oli kaikkialla, kaikki tuntui oikealta, siltä, että minut oli tarkoutettu tähän. Isä oli kuolemaisillaan, hän yritti puhua tuskissaan, viimeiset sanat olivat, "Siny, mikä sinusta on tullut?" Puukotin isääni rintaan, isä oli kuollut. Ymmärsin, tassu ei ollut todellinen, nyt on, tassu pääsi sisälleni, ohjaa minua, olemme vihdoin yhtä. Parivuotta on kulunut, minulle on annettu uusi nimi, Tassun surma. Lehdissä on paljon juttua minusta, "kahden vuoden sisällä kymmeniä murhia", Tassu ei ole enään vain osa minua, olen Herra Tassu.